

КУБИК

Саша Козлов

КУБИК

історія-головоломка

Переклав з російської *Антон Лобов*

Львів | Видавництво Старого Лева | 2024

УДК 821.161.2-31
К 59

Саша Козлов

К 59 Кубик [Текст] : роман / Саша Козлов; переклад з рос. Антона Лобова. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 504 с.

ISBN 978-966-448-385-5

В одному зі світів чуєш стук у двері своєї квартири, але не відчиняєш, бо знаєш, що залишився останньою людиною на Землі. В іншому — спостерігаєш за тим, як людство віддає себе науковому прогресу, але занедбує пам'ять. У ще в одному — отримуєш телефон, який показує тобі один із двох варіантів майбутнього, що настають залежно від твого вибору.

Що поєднує ці світи? Чи дійсно вони різні? Чи це відбувається в одному й тому самому місці, але в різні періоди?

Ламається годинник — і здається, що ламається час; відбуваються події, які ти не завжди розумієш, а попри те залишається відчуття, що це все — частина чийогось добре продуманого плану, схожого на головоломку, яка обов'язково складеться наприкінці.

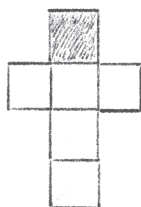
УДК 821.161.2-31

© Саша Козлов, текст, 2024
© Антон Лобов, переклад, 2024
© Романа Романишин і Андрій Лесів,
обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-385-5

Усі права застережено

Карамельна фортеця



1.

Весна цьогогоріч настала зарано. Перші смерті пояснювали саме цим.

Логіка, звісно, не найясніша, та я спробую її викласти. Зросла температура повітря — тому зросла й кількість свіжовихлюпаних гормонів у ньому. З гормонами додалося й безодвітних почуттів, які можуть призвести до самогубства. Кажуть, що від любові до ненависті — всього-на-всього один крок. І ще один — до вбивства.

Проте ці теорії розбивалися об абсурд реальності. Навіть якби весна прийшла в грудні, почуття були не взаємними, а всі, хто їх відчуває, — навіженими психопатами, події, про які я розповім, не можна було б пояснити логічно. Доволі швидко люди перестали навіть намагатися зрозуміти природу того, що коїлося, — смерті почали траплятися так часто, що більшість шукала порятунку, а не пояснень.

Для мене все почалося в день, коли розтанув сніг. Я стояв на перехресті й чекав на зелене світло. Поряд обіймалася молода пара. Хлопець гладив дівчину по

волосся й казав: «Нащо відкладати на потім?». Дівчина збентежено усміхалася й відповідала: «Ти надто квапиш події, потерпи ще трошки». Він наводив якісь філософські аргументи щодо нелінійності часу та беззмістовності відкладання на потім. Вона час від часу хитала головою, але все ж здалася і сказала: «Гаразд, мабуть, я готова». Хлопець поцілував її в лоба та сказав: «Краще рано, ніж ніколи».

За мить вони стрибнули на дорогу, під колеса вантажівки. Світлофор загорівся жовтим. Сумнівів бути не могло: їхній стрибок — не випадковість. Вони вичікували момент.

Того самого дня мій сусід хотів вкоротити собі віку й вистрибнув із вікна. Перша спроба самогубства не дала потрібного результату, тож він знову підійнявся нагору, щоби спробувати ще раз. Коли сусід заходив у під'їзд після невдалого стрибка, то побачив мене. Я завмер і зачудовано дивився на нього. Сусід усміхнувся і сказав, що я у своїй яскраво-жовтій шапці схожий на кульбабку. Не можу знати напевно, але, скоріш за все, це були його останні слова. Другий стрибок розбив йому голову. Цю шапку я більше ніколи не надягав.

Увечері в новинах сказали, що в країні зафіксована рекордна кількість смертей за один день. Ведуча спокійно констатувала у столиці тисячу смертей та декілька сотень поранень. Вона заявила, що немає особливих причин для хвилювання, але варто поберетися та по змозі не виходити з дому. Інтернет гудів куди гучніше за телебачення: у соцмережах обговорювали можливі

варіанти подій. Виявилося, що схожі жахіття коїлися по всьому світу. Весняно-гормональна версія розбивалася на друзки, бо в Південній півкулі була осінь.

Як і слід було сподіватися, рекордна статистика смертності породила в інтернеті не обговорення способів порятунку, а масу нових мемів. Люди жартували про кінець світу та можливих кандидатів на роль його рятівника.

Найстрашніше, що всього за кілька днів гумору в інтернеті значно поменшало. Втім, як і його користувачів.

Вчені з різних країн встигли висунути декілька гіпотез щодо страхітливого дійства, але жодна з них не мала переконливих доказів. Жодна не здавалася достатньо логічною.

Усе своє життя я тільки те й робив, що шукав закономірності. Це допомагало мені структурувати реальність, робити її зрозумілішою та пояснюваною. Деякі закономірності я вивів і для власного життя. Скажімо, будильник варто ставити на такий час, у якому кількість хвилин буде простим числом, бо інакше прокинутися буде складно.

Закономірності я намагався знайти й у тому, що діялося зараз. Я поглинав новини з усіх можливих джерел, ознайомлювався з думками очевидців, навіть знайшов одного стариганя, який пояснював, що, мовляв, найкраще, що зможе зробити зараз кожен із нас, — це вкоротити собі віку. Його очі блищали, коли він казав: «Повірте, друзі, це значно прискорить процес».

Мої пошуки ні до чого не привели. Закономірностей нібито не існувало. Хтось вбивав незнайомих,

хтось — себе, і все це незалежно від статі, віку, соціального статусу, кольору волосся та марки смартфона. Так, я намагався відстежити й такий варіант.

Відколи розтанув сніг, минуло сім днів. Я сидів удома та безперервно оновлював стрічку твіттеру. Єдиний трендовий гештеґ — *#whatifiamthelast*. Останній твіт із цим теґом — чотири години тому. Остання активність в інтернеті — трохи більш ніж три години тому.

Я визирнув у вікно. Світило яскраве весняне сонце, і сильний вітер хитав дерева. Асфальт тут і там був вкритий засохлою кров'ю. Під вікном лежало кілька трупів.

Я глибоко вдихнув і написав твіт: «Я хочу прокинутися *#whatifiamthelast*».

Мені ніхто не відповів. І я так і не прокинувся.

Наступного дня голод переважив моє небажання рухатися й існувати, тож я подався до найближчого супермаркету. Я закинувся чималою дозою серотоніну — двома шоколадними батончиками — і твердо переконався в тому, що варто продовжувати жити. Було доволі очевидно, що з глузду я з'їхав уже давно, інакше й бути не могло. Однак я докладав зусиль для того, щоб не з'їхати ще далі.

На зворотному шляху я розчистив ґанок свого під'їзду від трупів, відтягнувши їх за трансформаторну будку. Я дав собі слово, що обов'язково поховав їх найближчим часом. Упокій їхніх душ зараз хвилював мене менше, ніж приємний краєвид з вікна, який би не нагадував мені про невідворотність смерті.